

JEDZ, MODLI SA A CESTUJ

Andrea Junger

JEDZ,
MODLI SA
A CESTUJ

Andrea Junger

*Túto zbierku venujem každému kto miluje Boha,
miluje dobré jedlo a miluje cestovanie.*

Ako ja.

Andrea Junger

JEDZ, MODLI SA A CESTUJ

Obalka:

Andrea Junger

Grafická úprava:

Ing. Stanislav Kurimai

Vydanie:

prvé

© Autor: Andrea Junger

© Fotografie: Ján a Andrea Junger

Prešov 2021

ISBN 978-80-570-2966-3

EAN 9788057029663

Obsah

NIKDY NEHOVOR NIKDY	7
TEN POCIT, KEĎ...	14
BERLÍNSKE NOČNÉ ULIČKY	15
BOH NÁM DÁVA ZNAMENIA.....	16
UNIESLI MA ČI ZATKLI? TO JE OTÁZKA	18
RAFTING NA LYŽIARSKOM SVAHU	23
STOPÁRSKE DOBRODRUŽSTVÁ	24
RÍM AKO VÔBEC PRVÝ SPOLOČNÝ VÝLET	26
VOLAJTE MA GPS, JOHN GPS	27
PARÍŽ NIE JE LEN EIFELOVKA.....	31
POZNÁVANIE TURECKA PO POBŘEŽÍ	33
MOTOR TOUR DE VENEZIA	35
OTRAS MOZGU A ZLOMENÝ NOS PRED LETOM DO AUSTÁLIE + DRÁMA V KASÍNE V MELBOURNE	37
OLYMPIA, MIESTO SPÁJAJÚCE ŠPORT A HISTÓRIU ALEBO SPLNENIE MÔJHO PROFESIJNEHO CESTOVATELSKÉHO SNA	41
NOC NA LOMNICKOM ŠTÍTE	42
KARIBSKÝ SEN.....	44
MOTORKOU ÚTOKOM NA MARSEILLE	47
LONDON IS CALLING	52
MOSKVA AKO SME JU (NE)POZNALI	53
AKO SOM SA STALA DELEGÁTKOU ACES EUROPE (lebo všetci sa to pýtate)	55
MOTOR KORSIKA SIGHTSEEING	57
SILVESTER PRI BURJ AL ARAB	60
DRUHÝ DOMOV V CHORVÁTSKU	63
ROZLÚČKA SO „SLOBODOU“	67
PRESVADOBNÁ CESTA	69

DRAMATICKÝ ODLET Z BANGKOKU	71
TEN POCIT	73
FATAMORGÁNA NIE JE FATAMORGÁNA	74
DARČEK KU 30-TKE, KTORÝ STE SI VENOVALI SAMI	75
DARČEK KU 30-TKE, KTORÝ VÁM VENOVALI NAJBLIŽŠÍ	77
BOSNIAUSKE DOBRODRUŽSTVO	78
PRÍHOVOR V EURÓPSKOM PARLAMENTE	82
PRACOVNÉ CESTY Á LA ACES EUROPE	85
OKRADNUTÍ NA TENERIFE	88
NAŠA EXTRÉMNA PREMENA S IGOROM	90
CESTOVATELKÁ HÁDANKA NA ZÁVER	92

23 ZDRAVÝCH, CHUTNÝCH A RÝCHLYCH INŠPIRÁCIÍ NA RAŇAJKY, OBED ALEBO VEČERU	93
--	----

PREDSLOV

Práve ste sa rozhodli otvoriť zbierku mojich vlastných cestovateľských zážitkov, osobných skúsenosti s Bohom a množstvo zdravých inovatívnych receptov na spríjemnenie dňa. Všetky postavy v tejto publikácii sú skutočné a každý zážitok, skúsenosť, čin, dej a cesta sa reálne stala. Prijemné čítanie priateľa.

PROLÓG

Niežeby sa mi do 14. roku života nič zaujímavé nestalo, ale nebudem vás nudiť mojím dokonalým detstvom. Ďakujem mojím najlepším rodičom na svete, že mi dali život dvakrát. Prvýkrát keď som uzrela svetlo sveta a druhýkrát keď mi do srdca dali vieru (čiže tiež keď som uzrela Svetlo sveta ☺).

Zbierka je popisovaná v časovej postupnosti a začínam teda „in medias res“ a najskôr mojimi srdcovými záležitosťami (kto románny zrovna nemusí, nech preskočí kapitolu: Nikdy nehovor nikdy ☺).

NIKDY NEHOVOR NIKDY

Bolo krásne jarné slnečné popoludnie. Vychádzam z paneláku, kde od malička bývam. A stál tam On. A možno chcel byť mojím snom ☺. Pozerám sa pritom na partiu chlapcov, ktorých som nemala nikdy v obľube. Vždy len tak opodiaľ stáli, nadávali, fajčili a všetkým navôkol sa posmievali. Medzi nimi On. Svetlej pokožky, pehavý a všade ho bolo počuť. **Hovorím si: „(vlastne ani neviem prečo som si tak povedala) S takýmto chalanom by som nikdy v živote nechodila!“** Opovrhujúc ním som odkračala. O dva dni od tejto udalosti sme sa stretli na oslave spoločného známeho. Viem, dosť nečakaný obrat, ale na ďalší deň mi kúpil prsteň so slovami: „Chceš so mnou chodiť?“ Ani na sekundu som neváhala. Áno, chcela. Už sa vám niekedy stalo, že ste úplne zmenili obraz o človeku? Mne áno, zrejme vtedy po prvýkrát. Bola z toho skutočná prvá úprimná láska. Po dva a pol ročnom vzťahu mi však zlomila srdce... Odišiel. Z dňa na deň. Bez vysvetlenia, ktorého som sa márne skúšala dopátrať najbližšie obdobie... Paradoxom však bolo, že mne sa z tejto prvej srdcovej známosti podarilo dostať po 2 rokoch, áno, žiaľ, až tak dlho to trvalo. Jemu však podstatne dlhšie. Ešte po 14-tich rokoch po rozchode mi popri blahoželaní k narodením na-

písal, že ma ľúbi, a že nikdy neprestal... Bola to naša posledná komunikácia, lebo o 3 mesiace neskôr sa sám zniesol zo sveta... Ale vo mne nikdy nezomrel, rovnako v myšliach ľudí, ktorí ho milovali. Stále akoby cítim, že tam niekde je. Aj je, len spí.

(A.D. 2004)

♥ „Vám to ešte zrejme nikto nepovedal, ale ísť študovať telesnú výchovu na Fakultu športu do Prešova je hotová samovražda! Veď tam majú Jungera!“ s chrániacim mňa tónom v hlase mi oznamuje môj učiteľ telesnej výchovy na gymnáziu, keď sa dozvedel kde chcem smerovať svoje študijné kroky. „Ja žiadneho Jungera nepoznám, neviem čo je zač.“ Telocvikár: „Veď spoznáte...“ Sedím na prvej prednáške Úvodu vied do športu spolu so 120 študentami 1. ročníka Fakulty športu. Všetci sme veľa o našom dekanovi počuli, ale ešte ho nevideli. Napätie rástlo. V tom vošiel jeden seladón. Čierne tesilové nohavice, elegantná opasovaná tmavá košeľa lemujúca športovú postavu zdatného chlapa jemne rozopnutá, aby decentne odhalila zlatú reťaz na krku. Sebavedomie z neho sálalo. Bezchybný predslov znejúci až mierne nafúkane uvedomujúc si svoju pozíciu. Vzápätí mi prišlo z tej jeho „dokonalosti“ akosi nevoľno. V du-

chu premýšľam akú tento človek môže mať asi manželku, že ho takého to narcistického egocentrika (moje v ten moment hodnotenie osoby) toleruje a miluje (nevedela som, že žije sám, rozvedený). **Hovorím si (vlastne ani neviem prečo som si to tak povedala): „Takého chlapa by som nikdy nechcela za manžela!“** Prešiel rok a pol môjho štúdia a ja som si žila svoj študentský sen dvojkombinácie dejepis a telesná výchova (viem divné spojenie), až prišiel záver roka v treťom semestri a s ním tradične ples Fakulty športu, ktorý som v prvom ročníku neabsolvovala. Na poslednú chvíľu som sa rozhodla, že tam pôjdem. V deň plesu som kupovala ešte topánky, deň predtým šaty (čo nikdy nezvyknem) (myslím to kúpanie na poslednú chvíľu, nie to, že na plese mávam šaty ☺). Môj tanečný partner mi na poslednú chvíľu rezignoval, tak si vravím, že aspoň budem mať priestor vytancovať všetkých profesorov. Až na jedného, ktorému som sa aj celé dovtedajšie štúdium vyhýbala a pretrpela jeho prednášky a skúšky. Mr. Dekan. Zopár sa mi ich podarilo povykrúcať a potrfólium sa míňalo... Vracajúc sa z parketu mi náhle skrížil cestu On. Nevieť prečo, ale nechtiac zažiť trápne obídienie bez pozdravu zo mňa vyšlo: „Zatancujeme si?“ A už sme tancovali... Ako tanečník bol skvelý, keď po chvíli z neho vyšlo: „Ja mám dnes narodeniny?“ Necháľpavo som na neho pozrela, že prečo, veď to musíte vedieť

vy. „Tak keď tancujem s najkrajšou ženou na plese.“ Moja reakcia bola spontánna, po odtancovanej pesničke som sa v tanci rozlúčila a nechala ho na parkete stáť ☺. Trapas. Nechať dekana uprostred parketu... Hodina pokročila a zrejme v snahe napraviť faux pas (zľudovene „frapé“ ☺) som sa idúc na parket, obchádzajúc a periférne sledujúc učiteľský stôl videla, že tam sedí sám, po metri som sa zastavila a otočila. „A čo vy tu tak sám?“ On: „Nechcem vašim spoličiacom spôsobovať bezsenné noci.“ Ja s úsmevom: „Nespôsobíte, poďte tancovať.“ Počas tej noci ma chcelo vymeniť mnoho študentiek, no každú taktne odmietol, že on tú najlepšiu tanečnú partnerku už má. Bolo to neobvyklé, lebo profesor vymení decentne tanečnú po cca 3 pesničkách. Po plese ma odviezol v taxíku domov a nechal mi svoju vizitku. Samozrejme, že nás všetci videli spoločne odchádzať. Samozrejme, čo si mysleli. Jasné, že to rozoberala celá fakulta dlhé obdobie. A vlastne aj mala prečo. Zrodila sa láska. Láska skutočná, nevypočítavá. Láska milujúca, oddaná, obetujúca život pre toho druhého. Ráno keď som po plese precitla sa mi všetko zdalo ako sen. V mysli som si premietala celovečerný film v nádeji, že sa mi to len neprisnilo. Jediná vec, ktorá mi to mohla skutočne potvrdiť bola jeho vizitka v mojej kabelke. S ubolenými nohami som sa došpotala do haly, otvorila kabelku a vytiahla ju... Bola

tam. Napísala som mu sms: „Celé sa mi to len snívало alebo to bolo skutočné?“ V zapätí prišla odpoveď: „Bol by to ten najkrajší sen, aký by sa mi mohol snívať, ale toto bolo skutočné.“ Bolo veľmi ťažké ísť proti svetkým konvenciám o ideálnom veku životných partnerov. Ale láska nepozná hranice a my sme ten boj vyhrali. A nikdy neľutujem, čo sme museli kvôli tomu obetovať. Stálo a stojí to zato. Dnes mám toho najmilujúcejšieho a pre mňa najlepšieho manžela na svete (ale to už predbieham). Lúbim Ťa JJ.

(Napolutnie v deň plesu keď som ešte trochu váhala či tam ísť alebo nie som sedela na kresle a v rádiu redaktorka hovorila: „Urobte dnes rozhodnutie proste ÍSŤ, lebo nikdy neviete čo sa stane a koho stretnete. Mala pravdu ☺)

(A.D. 2008-2009)

♥ Bol opäť krásny, ale chladnejší, ale už večer ☺. Vybrali sme sa na párty a sestra v aute pri bežnej debaťte hovorí: „Mám jedného dobrého kamoša, zoznámim vás s ním, aj keď On je taká popleta. Často stráca kľúče od domu, zaspí do roboty, zmešká vlak a minule v stave „A“ kúpil pre partiu na diskotéke fľašku vodky za 200 eur.“ **Hovorím si: „(vlastne ani neviem prečo som si tak povedala) Takého chlapa by som nikdy, ale nikdy nechcela!“** Popravde neviem čo sa stalo na tej diskotéke. Či existuje bájny „Amorov

šíp“, ale zapozerala som sa do neho na prvý pohľad.

Bol rok 2014 a svadbu s Janíkom som si už naplánovala. Malá, jednoduchá, nič megalománske, ale skromné. Nemám proste rada keď sa robí rozruch okolo mňa, to ja rada robím rozruch okolo iných ☺. S bratom sme sa vybrali navštíviť sestru do Roscoffu na západnom pobreží Francúzska. V lietadle mu s nadšením oznamujem, že plánujeme svadbu, ako a kde by mala prebiehať a podobne. Dovtedy som s nikým o tom nehovorila tak otvorene.

Paradoxne, že som si to naplánovala práve na túto dovolenku. Celý pobyt bol úžasný. Milujem tie hoci chladné francúzske pláže, útesy, výhľady, uličky s typickými kamenými domčekmi s modrými okenicami. Romantická architektúra. Keďže sestra pracovala v reštaurácii, ako naše prvé kroky viedli tam. Dovolím si krátku vsuvku. Objednali sme si obedové menu. Po chvíli nám to sestra naservirovala, sem tam pribehla, odbehla, venovala sa ostatným hosťom. Obsluhovala aj vedľajší starší anglický pár, ktorý od nás sedel na pol metra, tak, že sme si videli do tanierov. Zrazu prikvitla pri nás, vytiahla bratovi z taniera slíž restovanej mrkvy a krútila nim v prstoch so slovami: „Edy vieš čo to je?“ Stála pri tom bokom k manželskému páru, ktorý ju celý čas pozoroval. Mali ste vidieť ten výraz v ich tvárach a gesto začínajúce si chrániť svoj tanier. „Čo ak príde a urobí to aj nám, to je tu bežné?“ ☺ S bratom sme vybuchli smiechom a poslali sestru vysvetliť im, že my sme súrodenci a medzi nami sa niečo také môže, ale že to nie je jej bežná prax u ostatných zákazníkov ☺. O dva pekné dni sme sa večer chystali na párty. Áno ten večer, o ktorom píšem na začiatku. Vtedy som sestre vykládala s pátosom o našej svadbe s Janíkom. Veľmi sa jej všetko páčilo, prosťo mi to ako sestra „schválila“. Ten večer zmenil môj život na isté obdobie. Jednoducho sa tomu nedalo za-

brániť. Ono si vás to nájde, nemusíte to hľadať. Rozhodujúce je ale to, čo s tým urobíte ďalej. Avšak neuvěřiteľné prísť do Francúzska s presnou víziou svojej svadby a odchádzať s neskutočným zmätkom v duši dúfajúc, že sa na to srdce časom a dialkou zabudne a všetko bude ako má byť. Takmer rok som s tým bojovala vo virtuálnej rovine. Nakoniec som to predsa len nemohla ignorovať a tváriť sa, že to bola náhoda. Brala som to ako napomenutie od Boha, keďže sa to všetko udialo za takých okolností. Jednoducho som cítila, že mi chcel naznačiť, aby som sa do svadby nehrnula. Odišť od Janíka bolo najťažšie srdcové rozhodnutie v mojom živote zo dňa na deň. Ale nemohla som inak. Viem, že keby som to vtedy neurobila, do smrti by som si to vyčítala. „Čo ak?“ „Čo by bolo keby...“ A podobné už nikdy nezodpovedané otázky tohto typu, na ktoré odpoveď by som už nikdy nedostala. Viem, že týmito pochybnosťami a nespokojnosťou by som časom otráвила naše manželstvo s Janíkom a cítila som, žeby sa nakoniec mohlo kvôli tomu aj skončiť. Môj odchod rozvrátil nie len náš osobný, ale aj pracovný život. Riskovala som všetko, aj moje nedokončenie doktorandského štúdia, keďže Janík bol aj môj školiteľ. Keď sme sa pred letom 2015 lúčili, vrátil mi všetky veci aj s mojimi darčekom. Medzi nimi bola aj kniha Život s jasným cieľom od Ricka Warrena. Nikdy ju neprečítal. Tvrdil,

že sa na to necíti. Tú knihu som mu vrátila s odkazom, že darčeky sa nevracajú a verím, že si ju raz prečíta. Inak vrelo odporúčam precítať (je to kniha o zmysle života, o jedinom zmysle života s Bohom). V lete sme sa s bratom a jeho terajšou manželkou vybrali opäť za sestrou do Roscoffu. Ona tentokrát o ničom netušila. Autom sme na pobrežie prešli 2 500 km (podotýkam Chevrolet Aveo 1.2 ☺). Tu si dovoľím „jednu“ na odľahčenie. Prechádzame cez Paríž v úplnej špičke. Milión semaforov, križovatiek, áut, nájazdov, výjazdov. Šoférujem. Volá mamka, dobre si vybrala čas aj miesto. Brat zdvihol, vy-

svetlil kde sme a ona v snahe nám poradiť: „Len sa držte na Rennes.“ Pre vysvetlenie: ona totiž túto cestu už pred nami raz absolvovala a zapamätala si, že za Parížom je Rennes. Ale ľudia ☺, vzdušnou čiarou 307 km ☺. A vy sedíte v aute v strede chaotického zapchatého Paríža a ona zahlási toto. Najbližšia smerová tabuľa označujúca Rennes bola 100 km za Parížom, čiže keby sme ju vtedy mali hľadať, tak ešte doteraz tam blúdime a vy nečítate túto knihu ☺. Ale dobrá rada nad zlato a nad zlato soľ (ako spieva Nedvěd v jednej z jeho pesničiek). V každom prípade, vďaka mami, si poklad ☺. Keď sme

tam dorazili bolo to prekvapenie ako z filmu, pre sestru, aj pre Nica, mal to byť začiatok nášho vzťahu. Rozum som však nechala na Slovensku. Do Francúzska pricestovalo len poplášene srdce. Po troch dňoch ma Nico zobral predstaviť rodičom a večer pri malom bielom kostolíku na útese s výhľadom na celý Roscoff kľakol a po slovensky sa spýtal: „Chceš sa za mňa vydať?“ Asi nemám taký rozmanitý slovník, aby som vyjadrila, čo som vtedy cítila. Preto sa ani pokúšať nebudem. Proste bez váhania som povedala: „Oui.“ Nasledovala 9 chodová luxusná večera v michelinskej reštaurácii, kde minul asi posledné peniaze čo mal ☺.

Bol to sen? Rozprávka? V každom prípade to malo spádať ako romantický film v sobotu večer. Ako sa ten končí, končil sa aj náš pobyt vo Francúzsku a s ním prichádzalo množstvo otázok, čo bude ďalej. Ja som mala ešte rok doktorandského štúdia pred sebou pod Janíkovým dohľadom a on musel kvôli práci zostať ešte na pobreží. V každom prípade ma stálo veľa odvahy nastúpiť v septembri do školy a čakať ako sa situácia vyvinie. Janík namiesto bojového stavu volil cestu pokory, pomoci a snahy dostať ma späť. Vedel presne čo robí, pretože keby zaujal postoj ohrdnutého, zatrpknutého a odporného muža dávajúc mi najavo koľko bolesti som mu spôsobila a môcť sa mi na pracovisku mstiť, terorizo-

vať ma a hádzať mi polená pod nohy (inak myslela som, že zvolí práve túto taktiku) nikdy by ma nezískal späť. Toto zvládne vážne len veľký človek, silný charakter a nadoraz milujúci muž. Nicovi sa podarilo ukončiť pracovný pomer v rodnej krajine a prišiel za mnou. Natrvalo. Nastahoval sa na slovenský farmársky vidiek, kde som po rozchode s Janíkom bývala ja. Prichýlila ma sestra s manželom na dobu určitú, kým nedokončím doktorát. Nico si tu ľahko zvykol. Našiel si kvôli mne prácu vo francúzskej cukrárni v Košiciach, vstával preto aj do zimy o pol piatej. Len ja som si akosi nezvykla. Predtým nás delilo 2 500 km a teraz to boli naše neprekonateľné kultúrne a charakterové rozdiely. Boli sme tak blízko a zároveň tak ďaleko od seba. Začala som si uvedomovať, že žiaľ na trvalý vzťah je potrebné mať viac spoločného ako je láska k vareniu a bozkávaniu. Niežeby som to vtedy nevedela, ale asi nechcela vedieť a vidieť. Proste nevyhovoval mi model, kde muž uvarí, poumýva riad a okrem toho nič iné nedokáže. Nico, žiaľ taký bol a často sa nevedel postarať sám o seba a ničo o... Vedela som, že sa vrátíme na „konečnú“ keď musel kvôli úradom odcestovať domov. On veril, že sa vráti, ja som vedela, že nie. Po týždni som zbaličila všetky jeho veci a poslala na francúzsku adresu. Bolo to kruté, ale moje city sa vyparili keď som začala prichádzať k rozumu. S Janíkom

sme sa čoraz viac zblížovali. Čoraz viac sa mi potvrdzovalo, že my patríme k sebe a všetko to, čo sa stalo sa stať síce malo, ale nastal čas návratu. Keby som vtedy však neodišla, náš vzťah by nebol taký akým je dnes. Potvrdila a uistila som sa, že pre mňa nič lepšie neexistuje, nech hľadám či nehľadám iné. Teraz viem, že hoc by sa zjavil ktokoľvek v mojom živote, mnou by to už nezamávalo. Musela som to skúsiť, skúsenosti sú neprenosné a hoc mali trpkú príchuť ani na chvíľu nič z toho neľutujem. Keby som vtedy neodišla, Janík by nikdy nesiahol po mojej darovanej knihe. A v čase trápenia v nej objavil jedinú útechu. Možno by nikdy nenašiel cestu k Bohu, hoci som sa za to celé tie roky modlila. Ale Boh našiel čas, správny čas pre nás oboch. Boh nikdy nemešká,

ale vždy je všade načas. Používa našu bolesť, omyly, hriechy, sklamania, nerozvážnosť, chybné rozhodnutia, aby nás v konečnom dôsledku pritiahol bližšie k sebe.

„Čo je človek, že si ho tak veľmi ceníš, že mu venuješ pozornosť? Kniha Jóbova 7,17.

Inak bola som zasnúbená trikrát. Z toho dvakrát s tým istým mužom. Ale chcelo to reparát, lebo prvé zasnúbenie prebehlo na moje 25. narodeniny, keď mi dal Janík prsteň so slovami: „Ale si nemyslí, že zasnubný dostaneš druhý.“ Áno originálne 😊. Tak predsa musel kľaknúť ešte raz so slovami: „Prosím, už mi **nikdy** neodíď.“ Ja po slovensky: „Áno“.

No a potom, že vraj **nikdy** nehovor **nikdy** 😊.

(A.D. 2014-2016)

TEN POCIT, KEĎ...

S 15 kg batohom šľapete 3 dni, aby ste prekonalí horskú trasu z rakúskych do talianskych Álp. Náročný, ale úžasný experiment a vtedy asi aj najhoršia noc v mojom živote. Spali sme pod celtou, ktorá bo-

la napnutá len 50 cm od zeme kvôli hrozivej búrke. Všade navôkol boli blesky, neprestajne pršalo a okolo spacáka mi tiekol prúd vody. Tak veru dobrú noc 😊.

(A.D. 2004)

BERLÍNSKE NOČNÉ ULIČKY

Bola to vlastne moja prvá zahraničná cesta (ak sa nerátajú poľské targy ☺). Študentská výmena na gymnáziu. Viete, vy prichýľte na týždeň nejakého Nemca a potom na oplátku on vás. No vyberať sme si nemohli a ja som dostala veru toho najdrzejšieho a najproblémovjšieho. Pri tomto mojom pobyte som prvýkrát videla more (Severné), hoci som sa v ňom nekúpala, vedela som, že to je láska na prvý pohľad. Ale k veci. Neskorý večer ako každý sme sa vracali zo spoločného stretnutia nás všetkých zúčastnených projektu domov. U Nemca som bývala so svojou spolužiačkou, zobral si nás dve. Vystúpili sme na stanici metra, extravilán Berlína. Mierime domov. Zrazu pred nami stojí banda chalanov do pol pása vyzlečených, s vyholenými hlavami, evidentne podgurázení. Všetci traja sme sa rozbehli v snahe utiecť im čakajúc od nich určite niečo nepríjemné. Trafili sme podchod, kde boli malé obchodíky. Nevedeli sme však, že je to tunel, v kto-

rom nás partia obkľúčila z jednej aj druhej strany. Zmeraveli sme. Hlavy dole, čakajúc čo urobia. Mysľou sa mi hnali len scenáre: buď nás zbijú alebo znásilnia. Začala som päsť rozhodnutá brániť sa za každú cenu. Pomaly si nás obchádzali a prezerali ako hyeny nejaké zdochliny tak, že som cítila ich dych na tvári. Nás dve nechali na pokoji, ale zlízol si to náš berlínsky partner. Pustili sa do neho, bili hlava nehlava. Nepomohli by sme mu. Jediné čo sme mohli robiť bolo ujsť a zavolať pomoc. Bežali sme ako o život, veď teda aj áno. Zvonili na prvé domy po ceste, ale kto vám uprostred noci otvorí. Dobehli sme až k jeho domu, zobudili rodičov a otec okamžite vyštartoval synovi na pomoc. Volali sme políciu. Asi po pol hodine sa obaja vrátili. Rozbitý nos, mierna trauma, ale bol v poriadku. Partia skinhedov zdupkala ešte pred príchodom polície. Pre 15-ročné dievča to bol vážne nepríjemný zážitok.

(A.D. 2005)

BOH NÁM DÁVA ZNAMENIA

C hodievala som na kresťanské volejbalové turnaje do Innsbrucku. Medzinárodné zápasy v súťaživo-priateľskom duchu. Ako družstvo sme už boli zohraní a odchod na turnaj sme mali organizovaný z Revúcej, samozrejme odkiaľ bol kapitán. Nie kapitán Danko (aj ten ☺), ale náš kapitán družstva ☺. Vždy som musela do Revúcej pricestovať večer pred odjazdom, lebo na svitaní sme vyrážali. Kapitán, kamarát ma stále na noc prichýlil a večer sme trávili príjemnými rozhovormi. Raz pred touto cestou tam mal na návšteve svoju 6-ročnú neter. Výrečná, zvedavá mladá dáma. Zrazu sme sa v miestnosti ocitli len my dve. Ona sa na mňa zadívala a pýta sa: „Ty miluješ Pána Ježiša?“ Šokujúca otázka od takého malého dievčatka. Povedala som, že áno. Ona po chvíli znova tú istú otázku. Ja znova odpoviem kladne. Ani na druhýkrát ju to neuspokojilo, tak sa spýtala znova. „Samozrejme, že milujem Pána Ježiša, prečo sa tak pýtaš?“ Ona: „Tak prečo nosíš náušnice?“ Teraz pre vysvetlenie. Ona je z cirkvi Adventistov siedmeho dňa, kde ženy nenosia „ozdoby“ z dôvodu, ktorý popísal Peter v Biblii. „Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: zapletené vlasy, navešané zlato, preobliekanie šiat, ale človek skrytý v srdci a čo je neporušiteľné: tichý a pokojný duch; to je vzácne

pred Bohom.“ 1 List Petrov 3, 3 - 4. Ostala som ako obarená, že také malé dieťa podmieňuje lásku k Bohu nosením náušníc. Upokojila som ju, že aj keď nosím náušnice ľúbim Ježiša. Prišiel čas tie náušnice pred spánkom zložiť ako to robím stále... Čo robíte ako prvé po zobudení? Ja sa poďakujem, že žijem, vypijem pohár vlažnej vody a vtedy som si nasadzovala náušnice. Prepchala som ich cez dierku v uchu, nastokla uzáver zozadu. Náušnica spadla na zem. Asi minútu som na ňu neveriacky pozerala ako si vylihuje na zemi. Zobrala som ju v snahe sa presvedčiť, či je zapnutá, či som omylom neurobila niečo nesprávne. Rozopla som ju a opäť opakovala celý rituál. Tentoraz precíznejšie, aby som mala 100 % istotu, že som ju vložila do dierky a zapla. Viete čo sa stalo? Ona znova spadla... Opäť som pokus zopakovala, ale to som už mala slzy v očiach prehrávajúc si včerajší krátky dialóg s mladou slečnou... Náušnica na treťi pokus ostala visieť na uchu. Všetko mi začalo do seba zapadať, všetko mi došlo. Často kričime na Boha: Ukáž sa nám! Sprav zázrak! Prečo mlčíš! Chcem dôkaz Tvojej existencie! Prečo o Tvojich zázrakoch čítame len v Biblii a v dnešnej dobe sa fyzicky nezjavíš? Ako máme bez hmatateľných dôkazov veriť? Ľudia v Tvojej dobre to mali ľahšie! Jedno-

ducho sa v niečo verí, keď to vidíš!... A my stále len plačeme, vyhovárame sa, sme slepí, zatrpknutí, vnorení sami do seba, sebaľutujúci sa, čakajúci na zázrak, znamenie, zjavenie. A pritom sa to všetko deje okolo nás. Boh koná. Boh sa nám zjavuje každý deň. Len my stále čakáme niečo veľkolepejšie. Keď sa nám niečo podobné udeje, zvalíme to na náhodu a ideme ďalej, ako keby sme to ani vidieť nechceli. Aj v mojom prípade

nešlo o náušnicu, ale Boh si ju použil, aby mi niečo naznačil. Chcel mi povedať, že ak ho skutočne milujem, mám zanechať staré zlozvyky, hriešny život, ktorý zhmotnil do náušnice. Sme presne takí: dvakrát nám dá jasne najavo, čo od nás chce a my aj tak na tretíkrát urobíme po svojom. Boh vie, čo je pre nás najlepšie, stačí mať len otvorenú myseľ a vedieť mu načúvať. Amen.

(A.D. 2008)

UNIESLI MA ČI ZATKLI? TO JE OTÁZKA

Prvýkrát som sa kúpala v mori ako 19-ročná. Bolo to osudové Chorvátsko. Bol to Omiš. Jedno z najkrajších miest aké som v živote videla (a to som vtedy ešte netušila koľko toho uvidím a stále ostáva v TOP 3 ☺). Nachádza sa v ústi rieky Cetiny, pod nádherným skalnatým pohorím, nad ktorým sa vypína pevnosť Fortica. More. Hory. Rieka. V skutku malebné spojenie týchto troch prírodných prvkov z neho robí fenomén. A vlastne vďaka tejto rieke som sa tam ocitla. Celá je turisticky využitá. Na hornej kaskádovitej divokej časti sa realizuje canyoning, čo je spôsob pohybu kaňonom rieky kombinujúci viaceré adrenalínových činnosti ako plávanie, zlaňovanie, skákanie a podobne. Dolný úsek rieky sa splavuje na raftoch. Do Omiša som prišla pracovať do turistickej agentúry, ktorá výlety takéhoto typu ponúkala. Oficiálne miesto výkonu práce bola kancelária v centre, ale keďže ľudia sú počas dňa na pláži, aj my sme naše pracovisko vysunuli na pobrežie (do detailov poznám každú skalú, útes, zátoku v okruhu 20 km od Omiša). Pracovné povolenie sme však mali len na prácu v kancelárii. A tu to celé začína. Na pláži to bolo na „bleka“, ale dalo sa tam samozrejme najviac zarobiť a my ako študenti sme tam išli práve preto (resp. informovať turistov na

pláži sme mohli, ale nie od nich pýtať zálohu za výlet, čiže nepredávať ☺). Bol stred sezóny. Vyrážam ráno „bookovať“ na pláž ako obvykle. Bola to už druhá sezóna, takže som sa tam cítila ako doma. Prejsť zhruba 3 km úsek pláži tam a späť, oslovovať dovolenkárov s ponukou na výlety. Rutina. Narazila som na veľkú skupinu poľakov, ktorí si odo mňa kúpili hneď 2 výlety, čo znamenalo čistý zisk 50 eur, ktoré som od nich dostala priamo na pláži ako zálohu. Lístky vypísané. Môžem ísť ďalej. Malá prestávka medzi borovicami na skalách. Po chvíľke sedenia sa zrazu pri mne zjavil dvojmetrový chlapisko. „Bog cura.“ (cura je po chorvátsky dievča ☺). Že ako sa mám, čo tu robím, odkiaľ som a podobne. Nič neobvyklé, Chorváti sú takí. Už mnoho neznámych sa takto pustili so mnou do debaty v snahe pozvať ma na kávu. Nepriamo som mu naznačila, že pracujem v Omiši, tak sme sa rozlúčili slovami, že sa možno teda stretneme niekedy v meste. V duchu si vravím, celkom sympatický chlapík. Pokračujem v práci. Mala som ešte drobné finančné úspechy, tak spokojná sa vraciam späť po pláž. Zrazu sa predo mňa znova postavil ten chlap. Chytil ma za ruku so slovami: „Ty pôjdeš so mnou!“ Ja, že prečo, nikam nejdem! „Som policajt a Ty tu pracuješ na čierne,“ dodal.